

Spanje 2018

Beroofd in Barcelona

Piet Buitendijk

Spanje 2018 – Beroofd in Barcelona

Links en rechts kijkend steek ik de benauwde straat over die de grens vormt tussen twee wijken in Barcelona. Ik ben op weg naar de Mercat de Santa Caterina, een overdekte markthal waarvan het dak zou bestaan uit 325000 keramiektégels in 67 kleuren. Dat moet wel fotogeniek zijn.

Volgens mijn kaart moet ik nu via smalle steegjes op een plein bij die markthal komen.

Gewoonte getrouw, of is het met een voorgevoel, tast ik even langs de zijkant van mijn fototas die over mijn schouder hangt. Ik weet wat ik in alle vakken moet voelen. Opeens vertrouw ik het niet en bekijk mijn tas. Er staat een ritssluiting van een vak open. Altijd doe ik mijn tas zorgvuldig dicht. Gehaast inspecteer ik de inhoud van dat vak. Ik mis mijn leren etui met diverse sleutels, zoals mijn huissleutels, autosleutels en nog andere sleutels. Nog een keer kijken, overal voelen. Ja wel, het is echt weg. Wat nu?

Verkenning in Barcelona

Als ik tegen kennissen zeg dat ik naar Barcelona ga, zegt men direct: “ja, de Ramblas”. Het is een heel bekende luxe flaneerstraat met ontelbare restaurants, veel voortslingerende mensen en ook nog verkeer. Na vandaag weet ik het nog beter, maar je moet het eerst een keer gezien hebben. De brede laan is een voormalige rivierbedding en in het Arabisch betekent 'rambla' stroom. Nu is het een niet te stopen stroom van mensen die dagelijks over de Rambla trekt. Het doet mij denken aan de doortocht van de vierdaagse, alleen ligt het wandeltempo lager. De eerste donderdagavond eet ik inderdaad op de Rambla. 's Middags bij een verkenning rondje zag ik een bord bij een terras met een 'speciale aanbieding'. Drie soorten tapas en dan een keus uit drie hoofdgerechten voor slechts negen euro. Ik had het kunnen weten. Het schaalpje met drie soorten tapas is minuscule klein en van de fantasieloze spaghetti bolognese heb ik wel eens een betere versie geproefd.

Even dreigt de reis naar Barcelona op Schiphol al vertraging op te lopen als de medewerkers van de veiligheidsinspectie massaal gaan staken. Ik ben één van de laatsten die er nog net door mag, voordat de beveiligingsdames en heren bij de poortjes en de scanners het werk voor onbepaalde tijd neerleggen. Als ik door de controle heen ben en nog een keer achterom kijk, zie ik een lege afdeling met lege röntgenscanners en geen enkele reiziger meer. Er staan alleen nog ambtenaren met de armen over elkaar.

Zonder verdere problemen arriveer ik in Barcelona en ruim een uur later vind ik het gereserveerde hostel in het centrum. De rit van veertig minuten met de metro van de luchthaven naar het centrum is oersaai. Eindeloos lopen over trappen, roltrappen, lange gangen en lege hallen met spiegelende vloeren en een overstap tussen twee metrolijnen zijn nodig om bij het metrostation Paral·lel te komen. Het thuis al bestuderen van de metrolijnennet was heel nuttig. Het hostel heeft de kamers verdeeld over vijf etages en is een stuk ruimer dan het hostel waar ik in Málaga logeerde. Per etage zijn er twee complete badkamertjes, ook dat is een vooruitgang. Op de mij toegewezen slaapzaal, op kamer 101, tref ik vier stapelbedden. Met enig aandringen bij de receptie heb ik een beneden bed toegewezen gekregen. De royale opbergkast voor iedere gast die op slot kan, geeft veel meer zekerheid vergeleken met de vorige keer in Málaga. Toen kon ik mijn spullen alleen onder het bed kwijt. Verder tref ik deze middag nog twee slapende dames in hun bed aan, ik maak ze maar niet wakker.

Op het eerste verkenning rondje in de stad ga ik eerst langs wat hoogtepunten in de buurt voor een allereerste indruk. Ik zie de Ramblas, enkele mooie pleinen, de niet te missen Columbus zuil bij de haven en de wijk Barceloneta. Dan nog speuren naar een supermarkt, waar zijn de ATM's en

waar kan ik morgenochtend ontbijten? Het hostel ligt in een zijstraat van de beroemde Rambla en bij iedere wandeling moet ik steeds weer over die Rambla oversteken, of er een stuk langs op lopen. Het blijft een colonne van voortsloeterende toeristen in twee richtingen, net als een mierencolonne. Op zoek naar een koffiegelegenheid na het eten ga ik bij Café de l'Opera naar binnen. Het is binnen rustig met slechts drie tafeltjes bezet door inwoners van Barcelona. Hier bestel ik een café con leche en een stuk taart uit de vitrine. Buiten is de zon inmiddels achter de vier-etage hoge bebouwing van de wijk verdwenen.

Noodweer op de berg

Het ontbijt haal ik deze vrijdagochtend op de hoek van de straat bij een café met het opschrift: 'Rincon de Artists'. Voor vijf en een halve euro krijg ik hier een basic ontbijt bestaande uit koffie, toast met jam en een glas sinaasappelsap. De Cataloniers ontbijten hier op de zelfde manier. Een snelle koffie met een broodje of een croissant, vaak staande aan de bar in het café of aan de tonnen die bij de deuropening staan. Lang blijf ik hier niet zitten om de voorbijgangers te observeren, want ik ben van plan om met de dagelijkse 'free walking tour' om tien uur vanuit het hostel mee te gaan.

Als ik tegen tien uur nog even op de slaapzaal in het hostel terugkom, dan heerst er nog een diepe rust, of men is net bezig op te staan. Ik vraag me af hoeveel mensen uit het hostel op zo'n vroege tour meegaan. Bij de receptie tref ik een Duits stel en de gids. Gelukkig komen er nog meer gasten bij vanuit andere hotels die we onderweg zullen oppikken. Het verzamelpunt blijkt Plaza de Reial te zijn, tot nu het mooiste plein dat ik gezien heb. Na eindeloos wachten bij de fontein op het plein is de groep compleet en telt nu zo'n dertig personen. Er is een keus uit de Gotic tour of de Gaudi tour. Ik kies voor de Gotic tour, omdat ik die gids het beste kan verstaan. Een nadeel van deze gids is dat hij erg extravert is en dat we als groep na iedere uitleg op commando "Ole!" moeten roepen. Na een vervelend lang verhaal over de historie van Barcelona, kunnen we om half twaalf eindelijk gaan lopen. Het gaat via smalle steegjes, pleinen en pleintjes uiteindelijk naar de grote kathedraal. De vele verhalen en anekdotes hoor ik wat ongeïnteresseerd aan. Mijn aandacht is meer visueel bij de omgeving. Ik speur rond naar de mogelijkheid voor interessante foto's. Hoewel de stad wel fraai is, blijkt het lastig om dat in bijzondere foto's vast te leggen. Dat komt ook door de nauwe straten waarbij de lichtcontrasten erg groot zijn. De ene zijde van de fotogenieke steeg ligt in de volle zon, terwijl de andere zijde volledig in de schaduw ligt.

Aan het einde van de tour volgt de groepsfoto van de groep en gaat de hoed van de gids rond voor de tip. Beetje gênant is het, als precies op dat moment van de donaties in de hoed een bedelaarsvrouw de groep binnendringt en ook met een bakje rond gaat. De gids vouwt zijn hoed veiligheidshalve dicht en stuurt haar weg. Op een bankje tegenover de kathedraal pak ik mijn reisgids en kaart voor de planning van de rest van de dag.

Het plan is om met de funicular naar de berg Montjuïc te gaan. Volgens de informatie zou er op deze berg, vlak naast het stadscentrum, van alles te zien zijn in een park-achtige omgeving. De Olympische spelen zijn er gehouden in 1992 en alle stadions zijn er nog. Die funicular is de Spaanse benaming voor een tandradbaan, maar hier blijkt het een treintje te zijn dat met staalkabels over de rails omhoog getrokken wordt. Het station ligt heel dicht bij het hostel en de rit kost evenveel als een metrorit, dus ongeveer één euro. Als het treintje eenmaal boven aangekomen is, blijkt de eerst strak blauwe hemel nu helemaal dichtgetrokken te zijn met donkere wolken. Ik vraag me af hoe ik verder moet lopen en kies voor rechts af. De lucht wordt steeds dreigender en er vallen al wat druppels. Preventief koers ik af op de eerste bebouwing die ik zie. Het blijkt het openbare gemeentelijke openluchtzwembad te zijn. Waarschijnlijk was het in 1992 het Olympische zwembad. Aan de ene zijde hoge tribunes en aan de andere zijde een panorama over de stad. Van waar ik sta, kijk ik neer op twee zwembaden beneden met drie duikplanken en de tribunes. De lucht is grauw en donker en ik zie spectaculaire bliksemflitsen. Boven fluit de badmeester op zijn fluit en commandeert alle zwemmers het water uit. Ik ga op zoek naar een nog betere schuilplek en vind die bij een cafetaria dat uitkijkt op het zwembad en de stad beneden. Het terras is half overdekt en door de nu hevige stortregen is het alleen zo ver mogelijk onder de overkapping enigszins droog. De wind maakt het ook koud en guur. Door de harde regen en laag hangende bewolking is het uitzicht over de stad veranderd in een grijs gordijn. De dreunen van de donder doen het gebouw trillen. Parasols, tafels en stoelen op het terras waaien om. Alle terrassgasten schuilen zo dicht mogelijk bij de muur.

Na een uur klaart het op, de regen wordt minder en het uitzicht keert terug. Het motregent nog wat, maar het station van de funicular is dichtbij. In de hal van het station staat het vol met mensen. De tourniquets zijn afgesloten. Dan hoor ik dat de funicular voorlopig niet meer zal gaan. Waarom begrijp ik niet, wateroverlast, gladde rails, bliksem inslag? De informatie verstreckende ambtenaar verwijst mij naar een buslijn en dan nog een stukje met de metro om weer bij het hostel te komen. Als ik naar de hoeveelheid wachtende mensen kijk, denk ik dat het nooit in één

bus zal passen. Met de kaart die ik altijd bij me heb, oordeel ik dat het ook te lopen is. Het is berg afwaarts en de lucht klaart op. Omdat het nog steeds zacht regent ben ik wel doornat als ik uiteindelijk het hostel weer bereik. Bij een vertrek met onbewolkte lucht en een temperatuur van meer dan dertig graden neem je geen regenjas mee.

In de kelder van het hostel, met de gemeenschappelijke zitruimte, droog ik wat op onder de airco. Hier is er koffie uit een automaat te krijgen. Als ik zo goed als droog ben, loop ik even naar buiten, naar de kleine buurtsupermarkt en koop een zak chips; heb ik lang niet gegeten. Zo kom ik de rest van de middag door. Ja, hier in deze 'loungeruimte' staan een paar eettafels en er is een loungehoek met banken en fauteuils. Er zijn hier wat jongelieden en ik hoor allerlei talen, voornamelijk Frans, Duits en Spaans. In de aangrenzende keuken wordt gekookt en er hangt een overheersende knoflook lucht. Er is weinig sociale interactie en ik word volledig genegeerd.

Na een verfrissende douche ga ik in de vooravond weer op pad voor het avondeten. Dat Café de l'Opera van gisterenavond beviel wel. Vanavond ga ik op hun terras zitten dat op de wandelpromenade van de Rambla staat. Alles is hier wat duurder, zelfs eenvoudige pizza's zitten tegen de twintig euro. Ik bestel een goedkope 'lomo'. Het wordt geserveerd met een gebakken ei, patat en veel brood. De kwaliteit is goed en de bediening snel en kordaat. Terecht staat dit restaurant vermeld in mijn ANWB gids. Op mijn favoriete plein, Plaza de Reial, zijn de acrobaten weer bezig met een spring- en show act. De terrassen aan alle vier de zijden zitten vol, geen tafel meer vrij. Bovendien horen de meeste terrassen bij een restaurant en ik heb al gegeten. Het begint ook weer zachtjes te regenen en de lucht is egaal grijs. Om te voorkomen dat ik weer volledig nat regen, loop ik in tien minuten terug naar het hostel. In de lounge en keuken ruimte beneden zijn een paar gasten in groepjes bezig met koken en eten. Ik nestel me op de bank met een bekertje koffie uit de automaat. Twee enkelingen zijn geconcentreerd met hun telefoon bezig. Ik pak mijn boek en ga lezen, het is nog te vroeg om te gaan slapen.

Sprookjesachtig

Nog voor acht uur op deze zaterdagmorgen is het en op de Rambla maken de reinigingskarren met irritant lawaai de lege wandelpromenade schoon. Bezorgers bevoorraden met steekkarren de talloze restaurants, tapas barren en cafés. Tegen een lantaarnpaal geleund op een straathoek staat een dame met lang blond haar in een fel rode jurk met veel bloot, te wachten op klandizie. Ik ben op weg naar de Boqueria markt, een overdekte markthal met vers fruit, vis, vlees en brood. Het is heel populair bij de toeristen. Als je er op een tijdstip rond de middag of de vooravond voorbij loopt, dan is het er zo druk dat ik er niet naar binnen zou durven. Bovendien wordt er gewaarschuwd voor zakkenrollers op deze markt. Op een volgende hoek zie ik een dame met donker haar in een nog veel bloter tijgerjurkje staan wachten. Het is ook een hoek waarop ik een geweldig fraai doorkijkje in een steeg zie. De symmetrische gebouwen spiegelen zich prachtig in de plas regenwater die er nog van gisteren ligt. Ik begin mijn camera uit de tas te halen. Op het zelfde ogenblik krijgt de tijgerdame op de hoek een klant. Ik zie en hoor een man naar haar prijs

informerend. Het maken van de foto houdt me even bezig, maar ik hoor wel dat ze haar prijs noemt: "dertig", zegt ze. Met mijn linker oor, hoor ik dat de deal gesloten is. Mijn foto is klaar, of eigenlijk meerdere met verschillende instellingen. Ik kijk naar links en zie dat de straathoek nu verlaten is.

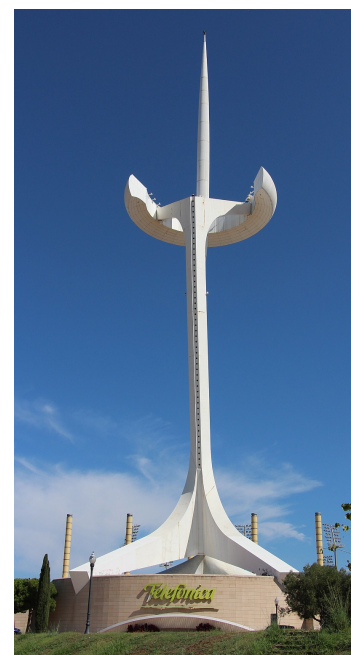

De overdekte Boqueria voedsel markthal is net geopend en de verkopers zijn nog bezig hun waren uit te stallen. Op dit vroege uur zijn er nog nauwelijks toeristen, alleen echte klanten. Met verbazing zie ik hoe de standhouders hun koopwaar netjes opstellen. Het fruit wordt met precisie tot een kunstwerk opgestapeld. De vissen liggen met een goede belichting op het ijs te glinsteren en zien er uit alsof ze net uit de zee komen. Met een kwartier rondlopen heb ik het wel gezien op de markt en ik sta weer buiten op de Rambla voordat de grote stroom toeristen de markt ontoegankelijk maakt.

Het ontbijt haal ik vandaag in een broodjeszaak in een zijstraat van de Rambla. Voor slechts enkele euro's heb ik een goed belegd half stokbrood en een kop koffie. Achter in de zaak zijn keurige toiletten. Ze hebben een mooie zitgelegenheid met tafels en gemakkelijke stoelen. Op de gevel staat dat deze zaak '365'

heet en dat betekent waarschijnlijk dat men alle dagen geopend is. Ik besluit hier vaker te komen. De rest van de ochtend loop ik langs de beschreven hoogtepunten in mijn boek in het hoofdstuk over de Gotische en Joodse wijk. Zo kom ik door steegjes en over pleintjes die ik nog niet eerder had gezien. Leuk zijn al die nauwe bochtige straatjes met balkonnetjes. Helaas zijn vanwege het vroege tijdstip vele zaken nog gesloten. De neergelaten rolluiken met graffiti geven het een sombere uitstraling. Pas zo tegen een uur of elf gaan de eerste rolluiken omhoog, eerder is de stroom toeristen niet op gang gekomen. De verwachte leuke winkels en authentieke cafés blijven nog even gesloten. Daardoor ben ik snel door de route heen sta ik tot mijn verbazing opeens op het Plaza de Catalunya. Aan de overkant van dit grote en drukke verkeersplein zie ik een metrostation. Ik denk even na over wat ik verder zal gaan doen. Impulsief besluit ik om het gisteren mislukte bezoek aan de berg Montjuïc over te doen.

Met de metro kom ik weer aan bij het funicular station en op het zelfde 'stempel' kan ik overstappen op het kabelbaantje. Nu is het boven op de berg schitterend weer met een bijna onbewolkte blauwe lucht. Interessant lijkt het om het sportcomplex te bezoeken dat gebruikt is voor de Olympische spelen van 1992. Eerst neem ik blijkbaar een onhandige route, want ik kom langs de achterzijde van het Olympisch stadion, waar ik alleen gesloten hekken zie. Even verder ligt een atletiekbaan met zes lanen, maar verder verlaten. Een karakteristieke witte toren trekt mijn aandacht. De slanke zuil heeft een bijzondere moderne vorm en in eerste instantie denk ik dat het iets voor de Olympische vlam is geweest. Pas als ik dichtbij gekomen ben, zie ik mensen op het eerste bordes van die toren lopen. Met even zoeken vind ik een stalen toegangshek dat uitnodigend open staat. Pas als ik de trap naar het bordes beklommen heb, zie ik dat de functie van deze toren blijkbaar telecommunicatie is, maar dan bijzonder vorm gegeven. Nu pas zie ik waar ik me eigenlijk bevind. Het is het voorterrein van de hoofdingang naar het Olympisch stadion. In 1992 heeft men hier een meesterwerk geleverd door de toegang naar het stadion over een lengte van 600 meter aan te

kleden met majestueuze trappen, klaterende fonteinen, waterbassins en Gotische pilaren. Het lijkt wel geïnspireerd op het voorplein van de Taj Mahal in India. Vol verbazing kijk ik hier rond en beklim de trappen en hoor de ruisende fonteinen en cascade waterbekkens. Het budget voor de Olympische Spelen van 1992 was blijkbaar voldoende om dit allemaal aan te leggen. Na zesentwintig jaar ziet alles er nog keurig uit. Ik zie veel sporters die deze omgeving blijkbaar inspirerend vinden. Fietzers op mountainbikes nemen de routes die eigenlijk voor rolstoelers bedoeld zijn. Een man rent continue vierkantjes om een grasperkje. In de schaduw van een pergola is een man bezig met touwtjespringen. In een ronde vijver zie ik honden spelen. Totaal verbaasd over wat voor exotisch park hier voor de spelen gebouwd is, ga ik op zoek naar een open staand hek om het Olympisch terrein te kunnen verlaten.

Aan de hoofdweg van het park op deze berg Montjuïc staan keurige wegwijzers voor voetgangers met een detailkaart met de stip: “u staat nu hier”. Verdere plannen heb ik nog niet en ter plekke besluit ik het bordje met “Magic Fountains” en ook naar het metrostation 'Espanya' te volgen. Na de klim de berg op met het kabelbaantreintje, volgt nu tot mijn verrassing een afdaling via roltrappen. Eerst doemt de achterzijde van het Museo Nacional d'Art de Catalunya op. Een imposant gebouw wat op een Efteling kasteel met vele torens lijkt. Jammer is dat enkele torens wegens onderhoud in blauw gaas gewikkeld zijn. Nog groter is mijn verwondering als ik aan de voorzijde van het museumgebouw aankom. De imposante facade is een blikvanger, maar meer nog de watervallen en fonteinen waarmee de voorzijde versierd is. Het ziet er sprookjesachtig uit en zou zo in een Disney Park passen. Als ik de andere kant op kijk, omlaag richting de stad, dan lijkt de cascade van brede watervallen tot beneden door te lopen. Helemaal tot aan de grote ronde fontein die een gewikkeld patroon aan waterpartijen spuit. De zuilen, marmeren zuilen lijken het wel, maken het indrukwekkende en magische schouwspel af. Dit moeten dus wel de 'Magic Fountains’ zijn. Een vierbaans asfaltweg loopt richting het kasteel op de heuvel en lijkt optisch er onder te verdwijnen. Ik ben verrast door dit gecreëerde sprookjesachtige tafereel te zien, dat gebouwd is voor de wereldtentoonstelling in 1926. Uiteindelijk houdt de sprookjeswereld op bij het grote ronde plein met rotonde, het Plaza de Espanya. Midden op de rotonde staat weer een fraai, maar waarschijnlijk doelloos bouwwerk. Mijn waardering voor de stad Barcelona is deze middag flink gestegen. Op het plein, daal ik de trappen af naar het metrostation. Welke lijn, waarheen? Dit bedenk ik pas in het metrostation.

Voor morgen heb ik al een ticket voor het Park Güell met de bouwwerken van Gaudi. Het park bestaat uit een vrij toegankelijk deel en een deel waar entree voor betaald moet worden. Mijn vooraf gekocht ticket is alleen morgen geldig. Toch besluit ik er deze middag al eens heen te gaan. Dan kan ik alvast het gratis deel van het park bekijken en weet ik hoe lang ik er over ga doen om bij het park te komen. Via een saaie rit in de metro en een wandeling, kom ik in een klein uurtje bij de ingang van Park Güell. Er is een strenge ticketcontrole voor het betaalde deel en alle tickets voor vandaag zijn uitverkocht. Dan maak ik een korte wandeling door het vrije deel. Het is een bos- en parkachtige omgeving aangelegd tegen een heuvel. Er zijn wandelpaden, bruggetjes, trappen, maar wat er nou echt te zien zou moeten zijn wordt mij niet duidelijk. Ja wel, er zit op een open plek een muzikantenduo. Even verder is het huis van Gaudi, of het Gaudi museum. Maar daar moeten apart tickets voor gekocht worden en er staat een flinke wachtrij. Ik loop er aan voorbij en dan het park weer uit. Op de terugwandeling naar de metro reken ik uit hoe laat ik morgen moet opstaan om het gereserveerde tijdslot te halen. Ik zal op deze komende zondagmorgen waarschijnlijk de eerste zijn die opstaat in het hostel. Best mogelijk dat ik dan jongelui tegenkomen die dan pas gaan slapen.

Op de hoek van Carrer de Nou Ramblas bestel ik op het terras van Rincon de l' Artists een Griekse salade, in de verwachting toch nog wat groente te eten. In het hostel houd ik een pauze met wat lees- en schrijfwerk op de loungebank in de kelder. Onderwijl eet ik de zak chips leeg die ik nog had liggen. Tegen de avond neem ik een verfrissende douche en ga opnieuw de stad in.

De zon staat nu anders en het licht op de kathedraal is nu beter voor een foto. Ook op het plein Plaza de Reial staat de zon anders en dit geeft andere effecten en schaduwen op de foto. Weer loop ik nog een keer de Rambla op en neer, op zoek naar dat "all you can eat restaurant". Helaas kan ik het niet terugvinden. Dan maar een ander restaurant en ik kies willekeurig voor "Ideal". Ik ga binnen zitten, want ik ben de herrie van de Rambla zat. Het bord met de combi-maaltijd is fantasieloos. Een slecht gebraden kippenpoot, wat patat friet en magere sla salade ligt er op het bord. Voor vanavond vind ik het goed genoeg. Op de terugweg neem ik in broodjes- en koffiezaak '365' nog een kop koffie en schrijf deze aantekeningen. Comfortabel aan een tafel met een airco die net wat te koud staat.

Vanuit de 'huiskamer' van het hostel in de kelder zie ik nog enkele gasten bezig in de keuken en gezamenlijk eten aan de eettafels. Van ontmoeten is geen sprake. Een groep Duitsers spreekt met elkaar tijdens het eten. Ik hoor wat Spaans om me heen en dat is het dan. Ik zit in een hoekje op de bank en ik word genegeerd.

Parken

Na een zondag van 7 tot 17 uur, waarbij ik zowat de hele dag gelopen heb, parkeer ik mij in de huiskamer van het hostel. Terwijl het zweet van mijn shirt bij de koele airco opdroogt, drink ik een warme koffie uit de automaat. Bij de stampende lounge muziek uit de luidsprekers in de verder verlaten lounge ruimte in de kelder schrijf ik mijn memoires van vandaag.

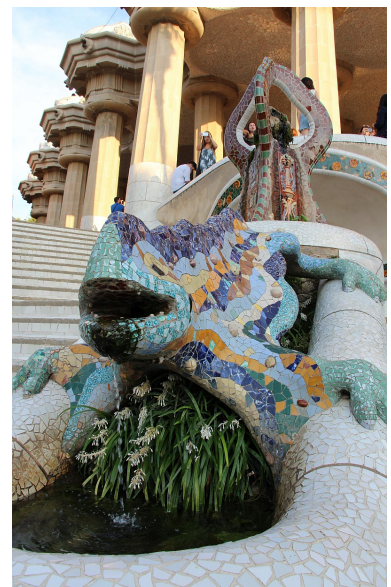
Om half zeven sta ik op terwijl de rest van de bewoners van de kamer in het hostel nog in diepe rust is. Het plan is om vandaag Park Güell te bezoeken met een vooraf gereserveerd ticket dat alleen tussen half negen en negen uur geldig is. Volgens mijn planning ben ik om ongeveer zeven uur in het metrostation dat aan het eind van mijn straat ligt. Daar schrik ik even, want ik zie allerlei afsluitlinten en borden met de mededeling dat lijn 3 gedeeltelijk afgesloten is. Er staat ook een beamtbe en zo hoor ik dat ik nog wel op station Lesseps kan komen. Eerst een halte de andere kant op reizen, naar station Poble-Sec en daar overstappen op de metro in de juiste richting. Het werkt, royaal op tijd kom ik aan op het juiste station Lesseps. Verbazend dat op deze vroege zondagmorgen de metro op dat vroege uur nog zo goed bezet is. Waar gaan al die mensen naar toe?

Op de wandeling van het metrostation naar Park Güell speur ik naar een snelle ontbijt mogelijkheid, want ik heb nog tijd genoeg. Onderweg over de verlaten brede laan zie ik vele gesloten rolluiken, maar ook een broodjeszaak die wel open is. Buiten staat een bord: "Café + croissant € 1,50". Ik ben de enige klant en de vriendelijke mevrouw geeft mij een warme croissant, maar een wel erg klein bekertje koffie. Het lijkt op een ontbijt.

Bij de entree van Park Güell kan ik bij de ticketcontrole meteen door, hoewel het nog voor mijn tijdslot is. Ik mag onbeperkt blijven, zegt de mevrouw. Ergens heb ik gelezen dat er per uur maximaal vierhonderd mensen naar binnen mogen en dan maar een half uur mogen blijven. De zon is nog maar net boven de bomen uit, waardoor de bouwwerken van Gaudí voor de bovenste helft fraai belicht worden en de onderste helft nog in de schaduw hangt. Dat is niet gunstig voor foto's. Voordeel is dat het nu nog prettig rustig is. Wat er te zien is valt me eigenlijk wat tegen. Helemaal beneden twee gebouwtjes met een kleurrijke en speelse vorm in de Gaudí stijl, maar het zou zo ook in de Efteling niet misstaan. Dan een kolossale, imposante trap of bordes omhoog.

Halverwege bevindt zich dan de kleurrijke hagedis belegd met mozaïekstukjes van keramiek. Verder omhoog een verder kale ruimte, maar wel met 86 zuilen. Jammer is de ruimte op het dak er boven gedeeltelijk is afgesloten, vanwege restauratie. Wel zijn hier de kleurige met mozaïek ingelegde zitbanken te vinden. En ja, hier is een leuk uitzicht over het parkje en de rest van de stad tot aan de Middellandse Zee. Het lukt me om hier anderhalf uur te verblijven, merendeels om te wachten op een gunstiger stand van de zon. Vervelend is dat het dan ondertussen zo druk geworden is en vol met toeristen dat het maken van goede foto's onmogelijk geworden is. In de souvenirshop bekijk ik een fotoboek ter inspiratie. Die foto's zijn duidelijk genomen in een leeg park zonder toeristen. Ik inspecteer het aanbod van het restaurant met terrasje, niet in de

stijl van Gaudi. Hier zijn de wachtrijen dermate lang en de prijzen zo hoog in vergelijking met die in het centrum, dat ik besluit het Park Güell te verlaten. Meer valt er toch niet te zien. Rustig wandel ik terug naar het metrostation.

Als ik zo tegen half elf even op de hostelkamer langs ga, heb ik het gevoel dat ik al een halve dag bezig ben. Echter, alle andere zeven bedden zijn nog bezet en ik hoor gesnurk. Snel ga ik op weg naar mijn favoriete broodjeswinkel voor een echt ontbijt. Pas met een goed gevuld broodje met kaas en sla en een koffie, besluit ik wat ik verder ga doen. Uit mijn boek kies ik een wijk die wat oostelijker ligt, rondom de Carrer de la Princesa. Wat het einddoel gaat worden, ontdek ik nog wel. Het is een makkelijke route, steeds maar rechtuit vanaf een zijstraat in de Rambla. Steeds kom ik weer nieuwe dingen tegen, zoals mooie pleinen en leuke winkels. Een kunstig verlichte winkel voor wafels en ouderwets snoep trekt mijn aandacht. Als ik binnen foto's maak, word ik door de twee winkeldames begroet en niet weggestuurd. Even overweeg ik nog naar het chocolade museum te bezoeken. Binnen bij de ticketbalie besluit ik toch maar weer om te keren, als ik de prijs lees. In andere steden heb ik minstens tweemaal eerder een chocolademuseum bezocht en dat viel twee keer tegen. Hier in Barcelona zijn er veel museums en allemaal heffen ze een flinke toegangsprijs. Op mijn kaart zie ik dat er even verderop een groot park is.

Omdat ik dorst heb gekregen van al een paar uur lopen, haal ik bij een kiosk een Cola. Op een bankje in het park drink ik de Cola en kijk nog eens op de kaart. Het is een heel uitgestrekt park met grasvelden, vijvers, hardloop parcoursen en een parlamentsgebouw. Het heeft geen zin om dit park verder te verkennen, want mijn inziens zijn er nog genoeg parken op de wereld om te bekijken. In mijn reisgids lees ik dat er dichtbij een leuk café op een binnenplaats zit met een bijzondere inrichting. Ook vlakbij is de Arc de Triomf. Beide wil ik bezoeken voordat ik op zoek ga naar een metro terug.

Op het binnenplaatsje bij het café 'Espai Mescladis' drink ik een geweldige 'huisgemaakte' frisdrank van gember en ananas. Het lijkt erg op het gemberbier drankje uit Suriname, pittig maar toch verfrissend. De aankleding van het café is origineel en verrassend, zoals mijn boek voorspelde.

Ja, die Arc de Triomf ziet er uit zoals je verwacht. Ik heb meer triomf bogen gezien en deze is net zo. Ook hier staat onder de boog een verkoper van gekleurde ballonnen, dat was zo in Parijs en ook in New Delhi. Richting het metrostation lopend, zie ik in de verte een opvallende toren, El Torre Agbar, zoals ik opzoek. Het is een vreemde ronde toren, flink hoog, 144 meter en telt 33 kantoor etages. Vooral door de spiegelende ramen ziet het er bij iedere lichtinval steeds anders uit. Ik ben nieuwsgierig en neem de metro voor twee haltes en kom precies bij de toren uit. Zo van dichtbij valt alle mystiek en magie weg. Er is niets bijzonders te zien van dichtbij. Juist in de skyline valt deze 144 meter hoge kantooortoren wel bijzonder op, als het zonlicht er in schittert.

Op de terugweg met de metro, stap ik uit bij station Espanya. Ik wil nog eens kijken of de lichtval op dat sprookjesachtige museum aan de voet van de Montjuïc met al die cascade watervallen nu beter is. Tot mijn verbazing spuiten op deze zondag namiddag de fontein en staan de pompen van de watervallen ook uit. Het oogt meteen veel minder mystiek. Vanaf Plaza Espanya loop ik in een half uur terug naar het hostel. Zo spaar ik een metrorit uit en hoop ik deze week uit te komen met de tien rittenkaart.

Tegen de avond loop ik even naar de haven en bekijk de mogelijkheden voor een boottocht met Las Golondrinas. Nu weet ik dus dat de eerste boot pas om kwart over elf in de ochtend vertrekt. Blijkbaar wordt van toeristen niet verwacht dat ze vroeg opstaan. Ik was van plan om ergens aan het begin van de Avenida Paral·lel te gaan eten. Helaas loop ik fout en kom weer op de Rambla uit. Door het vele lopen vandaag, heb ik wat last van mijn linkerbeen en mijn rechterknie blijkt nog niet helemaal hersteld te zijn. Daarom ga ik toch maar rechtstreeks weer naar Café de l'Opera. Binnen staan geen gemakkelijke eettafels, daarom neem ik plaats op hun terras op het middenstuk van de Rambla. Het valt me op dat de prijzen op het terras zo'n twee euro hoger zijn dan die op de menukaart binnen in het café restaurant. Hier in Barcelona weet men de toeristen uit te buiten. Op het terras ben ik getuige van een doortocht van vier brandweerwagens die vlak na elkaar over de Rambla moeten naar een melding. Helaas is er in iedere richting maar één rijstrook, met daar tussen in de wandel- en eetpromenade. Stuk voor stuk rijden de brandweerwagens zich met gillende sirene vast in de file op die ene beschikbare rijstrook op de Rambla. Even later zie ik de ladderwagen op de andere rijbaan terugkeren.

's Avonds hebben de medebewoners van kamer 101 in het hostel en ik flinke last geluidsoverlast van een stel Fransen op de naburige kamer. Tegen middernacht wordt er overdreven hard gepraat en gelachen. Opzettelijk hard wordt er met deuren en kastdeuren gegooid. Het klinkt alsof ze op de kamer aan het voetballen zijn, of het meubilair verbouwen. Mijn Duitse kamergenoten kloppen aan en klagen bij deze burens. Ze moeten de komende ochtend heel vroeg weg zeggen ze en kunnen niet slapen. Pas na twee uur wordt het rustig bij de burens. 's Morgens blijft het erg stil op de naburige kamer. Op de badkamer vind ik een half lege fles Piña Colada.

Havenzicht

Deze maandagmorgen is het al vertrouwd voor mij: het ontbijt in de broodjeszaak '365' en misschien ook voor de dames achter de balie. Het stuk stokbrood met seranoham dat ik in de vitrine aanwijs is heel goedkoop. Inclusief de koffie hoef ik maar € 2,70 te betalen. Hiervoor kun je zelf geen boodschappen doen.

Omdat ik niet zo veel wil lopen als gisteren, blijf ik de hele dag in de havenwijk of in de buurt van de wijk Barceloneta, zo is het plan. Op weg naar het havenfront, valt het op hoe rustig het is met voetgangers op dit tijdstip rondom tien uur. Eerder had ik al besloten om vandaag de boottocht door het havengebied te gaan doen met Las Golondrinas. Het is een tocht van 40 minuten met een catamaran met twee dekken. Helaas zijn de ticketloketten nog gesloten, die gaan pas over een klein uurtje open. Aan de overkant van de rotonde met de zuil van Columbus, zie ik een terras. Om de wachttijd door te komen, bestel ik een koffie. Men vraagt de voor hier schandalige prijs van € 2,20. Als ik later eenmaal mijn kaartje gekocht heb, moet ik alsnog een half uurtje wachten tot de boot vertrekt. Zittend op een bankje aan het water kom ik de tijd door.

De tocht door het havengebied is wel aardig, maar niet spectaculair. Het mooist vind ik de vracht- en container schepen. De machtige gele havenkranen zijn imposant. Geboeid kijk ik hoe de kranen de vrachtcontainers laden en lossen. Op het bovendek van de catamaran is het warm in de zon. Ik ben blij dat ik in de bar beneden een flesje water kon kopen.

Zoals ik al bedacht had, wandel ik na de boottocht door naar de aangrenzende wijk Barceloneta. Oorspronkelijk een visserswijk, maar nu schijnen de toeristen er bezit van genomen te hebben. Misschien ook wel omdat de wijk pal tegen een lang en mooi zandstrand ligt. Wat gebleven is, zijn de lange smalle straten met vijf etage hoge huizen. Het zonlicht dringt er alleen door op het middaguur. Aan de vele balkons wappert het wasgoed in de milde zeewind. Midden in de wijk ligt een plein met een overdekte markt. Ik zie een paar cafés die leuk met opschriften en etalagepoppen aangekleed zijn. Voor de volledigheid kijk ik even op het strand. Toch keer ik maar om, want ik heb mijn stranduitrusting niet bij me.

In de hoofdstraat tussen strand en plein pauzeer ik bij een leuk uitzierend café-restaurant met terras. Bonita staat er op de gevel. Mijn bestelling voor een tostada en een Cola doe ik in het Spaans, tenminste dat dacht ik, bij een jeugdig uitzierende dame. Als even later mijn tostada met veel ham en groente komt, zegt de man die het brengt: "smakelijk eten". Deze zaak 'Bonita' wordt blijkbaar gerund door een Nederlands stel.

Het imposante hotel in de vorm van het zeil van een schip met de grote letter W er op trekt mijn aandacht. Het is de hoogte van negentig meter en dertig etages en die merkwaardige vorm, of is het nou een vlag, die de omgeving domineert. Het ding lijkt op één van de uitlopers van de haven te staan. Volgens mijn boek zou je op de zesentwintigste etage een mooi uitzicht over de stad en de haven hebben, vanuit de cocktailbar. Het is nog zeker een kwartier lopen naar Hotel W en ik vraag me af of ik dit veel sterren hotel zomaar binnen kan lopen en naar die zesentwintigste etage kan gaan. In de lift ontdekt ik dat het alleen werkt met gastenkaartjes. Met even vragen, hoor ik dat die cocktailbar pas vanavond om zeven uur open gaat. Prima, dan kom ik vanavond wel terug.

Het is nog bijna een uur lopen om vanaf Hotel W weer terug te komen in het hostel. Omdat ik tijdelijk aan het einde van mijn programma ben en ook mijn voeten en benen wel voel, besluit ik tot een siësta. Dit keer ben ik gelukkig helemaal alleen op kamer 101.

Tegen een uur of vijf word ik wakker en neem een douche, de badkamer is nog vrij. Als ik me klaar maak om weer te verstrekken, keert het Duits sprekende stel terug op de kamer. Beide kruipen in het bed boven mij. Snel hoor ik intieme geluiden. Discreet kijk ik bewust niet wat er boven mij gebeurt. Ze zijn waarschijnlijk blij als ik mijn cameratas pak en de deur van kamer 101 achter mij dichttrek. Voor het avondeten ga ik dit keer naar het begin van Avenida Paral·lel. Eerder had ik hier twee goedkope kleine restaurants op een hoek gezien. Willekeurig kies ik voor 'Rincon de Manola'. De serveerster die buiten met de menukaart onder de arm op klanten staat te wachten heeft een Chinees uiterlijk. Ik bestel een Spaghetti – Marinera. Wat ik na slechts kort wachten krijg is een klein bordje met iets wat op bami lijkt. Bovenop liggen drie mosselen in schelp. Na goed zoeken vind ik nog drie garnalen tussen de verder kale bami. Lang blijf ik niet natafelen, want ik wil de ondergaande zon over de stad zien vanaf het uitzichtpunt in de cocktailbar van Hotel W. Het is bijna een uur lopen en weer moet ik tegen en met de stroom toeristen op de flaneerboulevards langs de haven. De wandelpaden liggen vol met de koopwaar van de straathandelaren. Op kleden uitgestald liggen sportschoenen, sport- en 'merk' shirts, tassen en hoeden. Maar ook tafelkleden worden volledig uitgespreid op de straattegels neergelegd. De toeristen slenteren er langs en in de ruimte die overblijft snellen de skateboarders, fietsers en gemotoriseerde steps. Het is een gebied waar ik mijn spullen en portemonnee goed bewaak.

In Hotel W staat er voor de snellift naar de zesentwintigste etage een dame opgesteld die eerst iedereen uithoort over het doel van de tocht met de lift. Ik mag van haar naar boven, als ik maar geen foto's voor een professioneel doel maak. Er mogen alleen foto's met een telefoon gemaakt worden, niet met die grote camera van mij. Ze drukt op het liftknopje 'eclipse'. Boven op de zesentwintigste etage, als de liftdeur open gaat, word ik haast verblind door de felle laagstaande zon die recht op de liften schijnt. Door de grote ruiten die zowat een hoek van honderdtachtig graden beslaan is er een schitterend uitzicht. Ik zie de skyline van de stad, waarbij de hoge gebouwen en de Torre Agbar domineert. Er is een goed zicht op de haven met z'n kades, havenkranen, containerschepen en cruiseships. Beneden zie ik het nog steeds drukke zandstrand. Helaas is het front voor de liften van een zeer glimmend materiaal gemaakt. Het zonlicht kaatst daarop en spiegelt in de ruiten. Dat geeft dusdanig felle strepen in het beeld dat een goede foto maken onmogelijk is. In de cocktailbar zijn alle raamplaatsen bezet en speelt er keiharde, dreunende loungemuziek, live gedraaid door een hippe DJ. Hier houd ik het niet uit. De enige plek

zonder al de handicaps zijn de toiletten. Net achter de rij met urinoirs is er nog wel de mogelijkheid voor een foto van het uitzicht zonder ruitspiegelingen. Maar helaas is het uitzicht hier direct op zee en dat is minder interessant. Ik heb geen zin om te gaan wachten tot de zon achter de bergen gezakt is, dan zijn ongetwijfeld de vervelende ruitspiegelingen ook weg. Nu ik er toch ben, maak ik nog wel even gebruik van het sanitair in dit vijf sterren hotel. Het verschil is dat er voor iedere gebruiker een handdoekje klaarligt.

Torentjes

Als één van de eerste bezoekers sta ik deze dinsdagochtend in de rij om de Sagrada Familia te bezoeken. Op mijn van te voren bestelde ticket staat het tijdslot van negen uur tot kwart over negen. Al tien minuten voor tijd gaan de hekken open die leiden naar het bijgebouwtje voor de veiligheidscontrole. Een controle die net zo grondig is als op Schiphol, alleen de bodyscan ontbreekt. Stipt om negen uur gaan de hekken van de majestueuze kerk, ontworpen door Gaudi open. In de eerste paar minuten krioelt het nog niet van de toeristen. Dit is het tijdstip om foto's te maken die later niet meer mogelijk zijn. Het mooist vind ik het hele hoge gewelfde plafond en de kleurrijke glas in lood ramen. Met invallend zonlicht op de glas in lood ramen probeer ik wat fotografisch mogelijk is. Meer kan mij in dat interieur van de kerk niet zo boeien. Ja, het is groots en imposant, maar ook met een strakke sobere aankleding. De buitenzijde van de kerk met z'n vele torens is mooier, maar het is jammer dat het bouwwerk nog steeds niet voltooid is. Er moeten volgens de originele plannen van Gaudi nog enkele torens afgebouwd worden. De bouw startte in het jaar 1882 en heeft sindsdien vele onderbrekingen gekend. Men hoopt de bouw uiteindelijk in het jaar 2026 voltooid te hebben. Precies 100 jaar nadat Gaudi door een aanrijding met een tram om het leven kwam. De ontsierende bouwkranen beletten de toeristen niet om met ongeveer tienduizend per dag te komen. Na een uurtje binnen in de kerk, besluit ik dat ik het wel gezien heb. Omdat het toch in de buurt is, ga ik naar het voormalige Sant Pau Hospital.

Het is maar een kwartiertje lopen, maar de eerste aanblik van de facade van het hoofdgebouw van het Sant Pau Hospital maakt een geweldige indruk. Net zo imposant als de Sagrada Familia, maar dan een andere stijl. Volgens mijn reisboek zou het binnen een waar paradijs van architectuur en kleur zijn. Buiten valt direct de overdreven spitse toren met klok op die de gevel van het hoofdgebouw domineert. Ondanks dat de toegangsprijs voor een entreekaartje niet goedkoop is, besluit ik tot een bezichtiging. Ook hier moet ik eerst door een metaaldetector poortje en mijn cameratas moet door een röntgenscanner. Een keurige folder geeft de route aan door de gebouwen die opengesteld zijn. Het gaat inderdaad om een gebouwencomplex. De bouw van het ziekenhuis begon in 1905, maar was zijn tijd ver vooruit door de afdelingen in aparte paviljoens onder te brengen. Tussen de gebouwen liggen pleinen en tuinen en een kruidentuin voor de productie van medicijnen. Heel modern was de opzet in die tijd van ondergrondse gangen die de paviljoens met elkaar verbindt voor het vervoer van

brancards en goederen. Voor de vormgeving en architectuur schieten woorden te kort. Stuk voor stuk lijken de gebouwen op kasteeltjes. Torens en koepels ingelegd met mozaïek geven een speciale stijl aan de gebouwen. Bijzonder vind ik de operatiezaal met de ronde glazenwand en helder witte plafond die voor een bijzonder daglicht zorgen. Helaas is deze ruimte niet meer ingericht, maar foto's geven aan hoe het vroeger in de jaren vijftig er uit zag.

Eén van de ziekenzalen is wel volledig ingericht, al is het dan een reconstructie. Al die bedden op een rij, met witte lakens, geven de sfeer van toen aan. Niet alle ruimtes zijn gereconstrueerd. Er is ook een ziekenzaal te zien die er nog steeds zo uit ziet als na de laatste definitieve verhuizing van alle medische activiteiten in 2009. De nu lege zaal ziet er kaal en gestript uit, met beschadigingen in vloer, wanden en pleisterwerk.

Het hoofdgebouw met de administratie was ooit het meest luxueus ingericht en gedecoreerd. In het fraaie trappenhuis zie ik een schild met het bouwjaar 1905. Dit ziekenhuisbezoek vind ik meer de moeite waard dan de beroemde Sagrada Familia. Het Sant Pau Hospital is misschien dan minder bekend, maar dat maakt het bezoek wel zo rustig.

In de buurt van het hostel ga ik op zoek naar een eetgelegenheid met een 'menu del dia'. Gisteren zag ik vele van deze aanbiedingen op reclameborden bij de open deuren. Vandaag, nu ik er naar op zoek ben, vind ik ze niet. Daarom ga ik één van de cafetaria's binnen waarbij op de gevel plaatjes van de borden met gerechten staan. Ik kies voor een bord met 'pollo plancha + patatas fritas + Coca Cola'. Het is niet helemaal wat ik zou willen, maar vanmiddag doe ik het er wel mee. Daarna houd ik in mijn hostel op kamer 101 een siësta.

Het is nog te vroeg om uit te gaan voor het avondeten. Om weer wat wakker te worden en ook om de tijd te rekken, ga ik eerst maar weer eens koffie halen bij '365'. Ik weet ondertussen dat een Café con Leche slechts € 1,30 kost. Aan de lange tafel in het midden van de zaak werk ik mijn dagboek bij. Voordat ik een eetgelegenheid opzoek, loop ik nog een rondje op en rondom Plaza de Reial. De zon staat laag en dat levert fotogenieke beelden met veel schaduw op. Tegen zeven uur

durf ik het aan om een eeterras op te zoeken en daar dan niet als enige te zitten. Gemakshalve weer op de Ramblas en nu bij 'Sputnik', vanwege een blik op de menukaart. Ik kies voor de 'wok verdura con pollo' Het blijkt een bak met spaghetti, wat stukjes kip en naar de groente, de verdura, moet ik zoeken. Het is wel smakelijk. Wel een voordeel is dat ze bij de bestelling van water een extra grote fles leveren.

Na de maaltijd ben ik echt aan het einde van de opties voor vandaag. In het hotel lukt het om één van de computers in de lobby op te starten. Ik ga vast de treinverbinding tussen Schiphol en huis opzoeken, voor als ik laat op de avond op de luchthaven land. Helaas zal ik me na de landing moeten haasten om de laatste trein naar huis te halen. Anders wordt het weer zes uur wachten op een stoeltje bij de Burger King op Schiphol voor de eerste trein de volgende dag.

Beroofd

Deze woensdag kom ik er in de wijk El Born achter dat ik het etui met mijn sleutelbos kwijt ben. Ik was aan de hand van de aanwijzingen in mijn reisgids deze wijk aan het verkennen. Maar als waarschijnlijk mijn sleutelbos, die in een op een portefeuille gelijkend etui zit, geroofd is, heb ik er geen zin meer in. Allereerst de vraag is het geroofd of gewoon verloren?

Gehaast loop ik mijn route van vanmorgen terug, langs alle plekken waar ik geweest ben. Na de vermissing doe ik op alle plaatsen waar ik geweest ben navraag of er een sleutelbos gevonden is. Bij de Starbucks, bij het koffieterras, bij de broodjeszaak, bij het restaurant van gisteren en bij de hostelreceptie. Allemaal zeggen ze dat er niets gevonden is. Twee keer ga ik terug naar de hostelkamer en kijk nog een keer onder het bed en op andere plekken in de bagage. Langzamerhand raak ik er van overtuigd dat het in die kerk Santa Maria gebeurd moet zijn. Bij het maken van foto's bungelt de fototas aan mijn zijde, zowat op mijn rug. Bij het vakje waar mijn sleutelbos normaal in zit, kan je dan zo bij. Ik stond stil, was met de camera bezig, het was wat duister en er waren genoeg mensen in de buurt. Een paar minuten later zie ik dat de ritssluiting van dat vak open staat.

Halverwege de route tussen de Santa Maria kerk en het hostel, realiseer ik me dat ik het toilet bij Starbucks vergeten ben. Dus ik haast me weer terug om daar te gaan vragen. Niets gevonden dus. Daar herinner ik me opeens, er was bij de Starbucks geen toiletpapier en daarom ben ik even later bij een vier sterren hotel naar binnen gegaan. Hier waren de toiletten keurig verzorgd. Ik ga er nog steeds vanuit dat de rits van mijn fototas open gestaan heeft toen ik de tas in een willekeurige positie in een hoek van het toilet gelegd heb. Mijn sleutelbos kan er dan uitgevallen zijn. Mijn probleem leg ik voor aan de hotelreceptie en de schoonmaakdienst wordt gebeld. Ook hier niets gevonden.

Op zoek naar mijn verloren sleutelbos en bij het marcheren door de vol beladen straten met toeristen, fietsen en fietstaxi's word ik gehinderd door al die obstakels. Hun loop tempo is dat van slenteren, dat van mij is marcheren. Door het een paar keer heen en weer lopen tussen alle plekken waar ik geweest ben, loop ik veel meer kilometers dan ik hoopte. Het was mijn plan om

juist vandaag mijn knie wat te ontzien.

Om terug in Nederland weer mijn huis in te kunnen is nog geen probleem, want ik heb altijd op een andere plaats nog reservesleutels bij me. Maar steeds blijft het door mijn hoofd malen hoe ik thuis de situatie moet herstellen om weer een compleet sleutelbos te krijgen.

Pas als ik er van overtuigd ben dat ik niets meer kan doen aan het verlies van mijn sleutelbos, ga ik op het terras aan het begin van mijn straat zitten. Hier bestel ik een Cola en ga nadenken. Wat zat er aan die sleutelbos, waar liggen thuis de reservesleutels en waar kan ik ze laten namaken.

Waarom was ik eigenlijk in die kerk van Santa Maria? Ik zat op het terras van Bubo, zoals aanbevolen in mijn boek. Er kwam geen bediening, na een kwartier wachten. Daarom ben ik gaan kijken in die kerk Santa Maria dat aan de overkant van het kleine pleintje ligt. Had ik dat nou maar niet gedaan.

Ik ben klaar met mijn zoektocht en berust in de situatie. Na het middaguur vind ik toch een restaurant waar ik voor elf euro een echt goed 'menu del dia' kan krijgen. Het blijkt een Grieks restaurant te zijn op een onbetekenend pleintje. Voor dat bedrag krijg ik een grote fles water, dan als eerste gang een flinke groene salade met zalm. Er komt ook nog een mandje met warm brood bij. De tweede gang bestaat uit drie kleine karbonades met bijzonder goede patat. Voor het nagerecht kies ik Grieks gebak, kafida, met een bolletje vanille ijs. Het is de beste maaltijd die ik tot nu toe heb gehad in Barcelona. Jammer dat dit de laatste volledige dag is in deze stad.

Toch kan ik tijdens deze maaltijd het niet loslaten dat ik me heb laten beroven. Ik blijf rusteloos voor mij uit staren. Vanwege de warmte zit ik binnen in het restaurant, want op het bijbehorende terras op het pleintje is nauwelijks schaduw. De dief heeft waarschijnlijk snel ingezien dat de buit, een etui met een sleutelbos, onbruikbaar is en het in een vuilnisbak gegooid. Ik kan toch moeilijk alle vuilnisbakken in de buurt gaan onderzoeken. Of, dat is de ander mogelijkheid, ik ben zelf vergeten de ritssluiting van dat zijvak dicht te doen. Mogelijk is dat etui er uitgevallen door de zwaartekracht toen ik ergens mijn tas neergelegde. Maar er zat ook een redelijk zware camerabatterij in en die zit er nog steeds in. Waarom is die er dan ook niet uitgevallen? Dit blijft me bezig houden.

Binnen ben ik niet de enige in het Griekse restaurant. De meeste eters zitten ook binnen en als ik om me heen kijk, profiteren veel gasten van het voordelige menu van de dag. Ik blijf in gedachten wat voor me uit staren richting de deuropening, van waar uit ik nog net het straatleven buiten kan observeren. Bij het afrekenen geeft de ober mij in eerste instantie vijf euro te weinig terug. Zonder morren herstelt hij het snel als ik hem terugroep.

Als laatste op mijn lijstje staat nog een bezoek aan het dakterras van het Barcelona Grand Hotel. Volgens mijn boek is dat skyterras ook voor niet gasten toegankelijk. Helaas heeft dit veel sterren hotel weer zo'n lift die het alleen doet met een gastenkaart. Ik informeer bij de receptie, dan blijkt dat het skyterras alleen toegankelijk is vanaf half negen 's avonds en dan nog alleen bij besteding van twintig euro voor een speciaal menu. Nu heb ik er genoeg van, ik heb al gegeten en overal blijf je hier betalen. Ik loop terug naar het hostel. Om al die drukke straten, met al die toeristen te vermijden, maak ik een omweg. Voor mij is het nu genoeg geweest met Barcelona en ik ben blij dat ik morgen kan vertrekken.

Toch maak ik me nu al zorgen hoe ik de dag morgen moet doorkomen. Het vliegtuig vertrekt pas om half acht 's avonds. De uit-check tijd in het hostel is elf uur. Om dan in de tussenliggende uren weer opnieuw de stad in te gaan? Nee, dacht het niet. Ik denk dat ik morgen maar zo lang mogelijk in bed blijf liggen, dan met de metro naar de luchthaven ga en daar dan de resterende tijd ga

uitzitten. Voor deze dag heb ik al genoeg gegeten bij de Griek en ik wil vanavond echt niet weer door de stad slenteren op zoek naar een eetplek of in een koffiebar wachten tot het later wordt. Deze avond ga ik extra vroeg naar bed en hoop te dromen over wat anders dan Barcelona. Voor dit moment heb ik genoeg van de stad gezien. Barcelona, het is een mooie stad, maar ik was er net een dag te lang.

De stad Barcelona

Door de uitgestrektheid en al die verschillende wijken overweldigt Barcelona de eerste dagen. Als je nog nooit eerder in Barcelona bent geweest, weet je niet waar te beginnen. Mijn ANWB reisgids heeft daarbij goed geholpen door de wijken met ieder een eigen karakter in aparte hoofdstukken te beschrijven. Zo kon ik aan de hand van het boek voor ieder dag een plan maken. Doordat mijn hostel in het centrum lag, op tien minuten loopafstand van de Ramblas, kon ik veel te voet doen. Juist deze toeristische wijken worden overstroomd door de internationale bezoekers. Vanaf zo'n tien uur 's morgens tot na middernacht slentert men als een mierencolonne door de smalle straten en krioelt men schijnbaar doelloos en kriskras over de pleinen. Juist in deze drukte voel ik mij ongemakkelijk en zoek dat deel van de straat, desnoods de zonzijde, waar ik in eigen tempo kan lopen.

In het havengebied zijn de handelaren irritant, waar ze de voetganger looppaden met hun uitstallingen blokkeren. Dit zijn ook de gebieden waar vele politie agenten patrouilleren. Met het vervoer is men creatief, als het op fiets of wandelpaden toegestaan is. Ik zie steps, met en zonder hulpmotor, één-wielige gemotoriseerde dingen, het lijkt wel op een step met één wiel, segways, rolschaatsen, skateboards en dan ook nog gewone fietsen. Al deze dingen rijden door de voetgangersgebieden met een snelheid die je niet verwacht.

Het openbaar vervoer is uitgebreid en efficiënt. Voor de heen of terugreis naar de verder gelegen wijken gebruikte ik de metro. Het is snel en goedkoop, maar ook saai. Bij die ondergrondse ritten is er geen uitzicht en daarom kijk ik naar de verveelde gezichten van de passagiers. Bijna allemaal zijn ze bezig met hun mobiele telefoon, als afleiding voor het zwarte uitzicht door de ramen. De wandeltochten door de ondergrondse gangen van de metro om bij het juiste perron te komen zijn lang. Vooral bij een overstap van de ene lijn op de ander, schijnt de wandelmars door de ontelbare gangen, trappen en roltrappen eindeloos lang te duren.

De bewoners van Barcelona zijn niet onvriendelijk, maar je wordt wel behandeld als de zoveelste toerist. Door de groei van het toerisme zijn de meeste opschriften in het Catalaans, het Castellano en het Engels, in die volgorde. Onderling spreekt de bevolking Catalaans. Het lijkt op Spaans maar dat is het niet. Eigenlijk ging ik ook naar Barcelona om de Spaanse cursus van de afgelopen maanden in de praktijk te brengen. Dat is dus het Castellano, wat hier de tweede taal is. Wat die cursus betreft was Barcelona dus een verkeerde keus. Gelukkig spreken de meeste mensen wel wat Engels, dat is wel zo handig als je moet uitleggen dat je beroofd bent.

De straten zijn schoon en ordelijk. Twee keer per dag worden de straten door een reinigingskar behandeld. Het lijkt een rijke stad met niet onbemiddelde inwoners, maar de zwervers zie ik ook.

Ik heb portieken gezien waar mensen slapen in alle wijken waar ik geweest ben. Oude vrouwtjes heb ik gezien die eenvoudige dingen als servetten of flesjes water proberen te verkopen om iets te verdienen. In alle delen van de stad kom je ze tegen, de bedelaars. Op terrassen komen ze op je af met een bedelbeker, precies op het moment van afrekenen of als je het wisselgeld op een schoteltje krijgt. In de toeristische straten liggen de bedelaars vaak op de grond in een speciale houding. Op handen en knieën, het hoofd naar de grond gebogen en een beker voor zich uithoudend, in een gebaar van nederigheid. Muzikanten en acrobaten kun je zien, op straat en in de metro; allemaal met de bedoeling om aan wat geld te komen. Kortom het lijkt een stad van rijk en arm.

Geschreven op 24 augustus 2018

De reis werd gemaakt vanaf 16 augustus 2018 tot en met 23 augustus 2018.

Ik vloog met de KLM in twee uur vanaf Schiphol naar Barcelona

Ik overnachtte in hostel BeSound aan de Carrer de Nou Rambla, nr. 91, Barcelona.

<http://behostels.com/sound>

- open 24 hours
- free internet wifi access
- free maps
- great roof top terrace (zonder uitzicht)
- fully equipped kitchen
- wifi & airconditioning in the rooms
- locker next to your bed
- luggage storage service
- tours and activities every day